

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Savu Popa

Prima parte

Noaptea mea de insomnie

PRIMA PARTE

despre pielea ta / 7

cineva lovește un gong care se face țândări / 8

*** (*privirea ei asupra lucrurilor așezate*) / 9

*** (*să vedem cum noaptea*) / 10

respirațiile noastre schimbându-și culorile

precum cameleonii / 11

*** (*noi doi*) / 12

prin subteranele gesturilor mărunte / 13

*** (*ea a ieșit din casă*) / 14

*** (*împreună*) / 15

*** (*ne strângem în brațe*) / 16

PARTEA A DOUA

*** (*în râul*) / 19

*** (*atunci am înțeles*) / 20

*** (*trei patru copaci*) / 21

*** (*îmi cronometram visele*) / 22

rădăcinile casei, tentacule închise, încheștate / 23

PARTEA A TREIA

o scrâșnire din dinți / 27

*** (*foaia de hârtie*) / 28

*** (*înainte de a scrie poezie*) / 29

PARTEA A PATRA

fragmente din respirația fiecăruia / 33

*** (*în liniștea*) / 34

o certitudine e mai necesară uneori

decât un pahar cu apă / 35

trupurile noastre alăturate / 36

autoportret / 37

șinele de tren se amestecă în mintea mea / 38

căutam pagina goală / 39

- din paltonul lui ros de remușcări / 40
îți arătam mișcarea leagănului gol / 41
cioburile aerului, în urma ei,
ca petelele se aștern / 42
*** (*grămada de lemne*) / 43
încăpea în palma fiecăruia / 44
o istorie a pașilor care nu se va învăța în școli / 45
cârțițe oarbe, cârțițe fantome / 46
un început de cântec la acordeon
anunță un teribil gen muzical / 47
gândurile bune planează precum un șir
de baloane zburătoare, pe timpul unei nopți în deșert / 48
în interiorul celorlalte planete / 49
*** (*în visul tău*) / 50
*** (*între noi doi*) / 51
*** (*îmi sprijin capul de*) / 53
măștile de oxigen când realitatea
devenea prea dură / 53
cutia cu papiote / 54

PARTEA A CINCEA

- Ocna city reloaded** / 57
1. (târg de Sânziene) / 57
2. (boii lu' Găvozdea) / 58
3. (acel copac) / 59
4. (se înălța ca un zmeu la locul lui pe cer) / 60
5. (azi trăim într-o lume alb-negru, fotografiată color) / 61
6. (copacii tăiați se întorc la rădăcini) / 62

Prima parte

*seara, îți ascultam inima,
se auzea îndepărtat precum un clopot de incendiu
în vreun sat vecin.*

Respect pentru oameni și cărți

egiptenii,
cunoscând pielea ta, au spus apoi,
primul pergament ar fi arătat ca aceasta,
un comerciant din centrul orașului Singapore
ne vorbește despre
superstițiile, legendele acestui loc,
în malaeză, chineză și tamila,
ne arată un apus cu aceleași striții
ca pielea ta
înfiorată.
covorul, pe care împărații călcau
cu tălpile goale,
roșu ca pielea ta
din jurul coapselor.
melcul despărțit brutal de cochilie,
lăsând în jur urme, arătând ca pielea ta
spălată
în râul rece.
dincolo de pielea ta, e tot piele,
mi se pare că lipsesc sângele, carnea, oasele,
straturile de piele continuă la nesfârșit.
seara, îți ascultam inima,
se auzea îndepărtat precum un clopot de incendiu în vreun sat
vecin.

Respect pentru oameni și cărți

dorința ta
de a locui
în orașe mici, provinciale,
liniștea, atât de mare,
umbra ei peste zăpadă
o face mai rece.
lași ușile deschise, te întinzi
pe canapele, răsoiești
foi goale,
senzația că ești închisă
într-o încăpere cu pereții de scoică,
cineva lovește un gong care se face țândări,
în ceasul de lângă tine
orele șterse încep să lucescă,
iese luna dintre nori.
afară gheața scrâșnește prelung
ca și cum
o corabie în mijlocul oceanului înghețat
încearcă să înainteze.
somnul cu fața la perete,
respiri de parcă
aerul ar fi valuri de praf,
zăpada se transformă
în fulgi,
începe să ningă invers.

privirea ei asupra lucrurilor așezate
chiar pe margini,
unele, fragile, din sticlă fină,
altele de dimensiuni reduse,
riscul doborârii lor
îi făcea colțurile buzelor
să tresară ca solzii unui crocodil
înconjurat de valuri înghețate.
dar pe ea nu o îngrijorau lucrurile,
păreau neînsemnate,
de neimaginat,
așa cum nu se întreba despre
seva liniei care desparte
marea de ocean,
dealul de câmpie.
pe ea o îngrijora
cum eu,
uneori,
mă apropiam atât de tare
de unele margini,
nu mai era mult,
ori cădeam,
ori îmi luam zborul,
ori rămâneam încremenit
ca aceste obiecte
fragile,
din sticlă fină
având ceva din dulceața apei din care scoți un film
developat.

să vedem cum noaptea
se prăbușește peste oraș,
draga mea.
iarba suferă de cea mai lungă insomnie.
undeva în depărtare au izbucnit
focuri de artificii
destrămând întunericul.
inimile noastre au devenit sateliții
acestui miez de noapte
vibrant ca un ritm de jazz
cântat în timp ce Titanicul se scufunda.
înainte de somn,
ne uităm pe rând în oglindă,
eu mă privesc mai mult și îmi spun,
dincolo de fruntea mea,
mai poate fi construit câte ceva.

*respirațiile noastre schimbându-și
culorile precum cameleonii*

pielea ei între ramele dimineții
tremură ușor,
precum ultimul strat de gheață
al apelor
la începutul lui martie.
deschid geamul,
las câteva păsări să intre,
să trezească aerul,
dând drumul luminii
să se scurgă prin tunelurile camerei.
tremură ușor, pielea ei carnivoră,
minutele își împlântă vârful de lance
în trupurile noastre,
pereții își fac discret semne de retragere,
vor să ne trădeze,
respirațiile noastre schimbându-și culorile
precum cameleonii.

noi doi,
dacă ar fi să plecăm
din aceste locuri,
să ne mutăm altundeva,
am simți pe propria piele
senzația dezlipirii,
rece, umedă,
așa cum două poze,
de ani de zile
în același album,
ar fi dezlipite brutal,
apoi lipite din nou
în alt album nou-nouț,
fără nicio remușcare
față de singurătatea lor,
după fiecare închidere
a albumului.

prin subteranele gesturilor mărunte

suntem pe pod,
privim orașul,
mâinile tale
în această
lumină acvatică
de început de toamnă,
par mult mai mari,
mai stranii,
pierdute
prin subteranele
gesturilor mărunte.
în această lumină
acvatică,
venită de la un
uriaș reflector
pus peste oraș.
printre alge de aer,
vântul nu e altceva
decât răsuflarea unor vietăți marine
dispărute,
și seara transparentă
acoperind cu valurile ei
malul cerului.